

γυναῖκες, παιδία καὶ γέροντες. ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας καὶ φύλου, λούονται ἐν τῷ αὐτῷ ὕδατι· ἐν τισι τῶν καταστημάτων, χάριν τῆς αἰδοῦς, οἱ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένοι λουτήρες, χωρίζονται διὰ σχοινίου, ὅστινος ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος παρακωλύει τὴν ὑπέρθασιν. Πρὶν ἢ βυθισθῇ ἐν τῷ κοινῷ λουτρῇ, ὁ λουόμενος φροντίζει νὰ πλυθῇ διὰ χλιαροῦ ὕδατος καὶ σάπωνος. Μετὰ τινα λεπτά ἐξέρχεται τοῦ ὑπερθερμοῦ ὕδατος ἐρυθρότατος τὸ δέρμα, παρόμοιος πρὸς βεδρασμένον μαλακόστρακον καὶ ἀμέσως βρίπτουσιν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος αὐτοῦ ὕδωρ ψυχρόν. Ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἐπὶ τινὰς ὥρας διατηρεῖται εἰς 38⁰ μέχρι 39⁰,5.

Κατὰ τὸν ἱατρὸν τοῦτον, πιθανῶς ἡ συνήθεια αὕτη ἐξηγεῖ πῶς οἱ Ἰάπωνες εἶνε ὁλοσχερῶς ἀπηλλαγμένοι τῶν βεμματισμῶν καὶ τῆς βραχίτιδος, αἵτινες τοσαῦτα ἐν Εὐρώπῃ ἀριθμοῦσι θύματα. Τὴν δὲ μικρὰν σχετικῶς θνησιμότητα, ἀποδίδει εἰς τροπὴν ἐξ ὁλοκλήρου γαλακτώδη καὶ μητρικὴν παρατεταμένην μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν πέντε, ἐξ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ αὐτῶν.

Ἡ συνήθεια τοῦ σπαργανῶναι τὰ βρέφη δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Ἰάπωνσιν· ἐνδύουσι ταῦτα ἐντὸς ἐνδυμάτων λίαν εὐρυχωρῶν, ἀνοικτῶν ἐμπροσθεν, μὴ καλυπτόντων δὲ τὰς κνήμας.

Ὁ κ. Α. Batelli ἐξετέλεσεν ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν Chieri (Ἰταλίᾳ) συγκριτικὰς μετρήσεις ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐξατμιζομένου ὕδατος ἐξ ἐλευθέρας ἐπιφανείας ὕδατος καὶ ἐκ τῆς ἐπιφανείας γῆς διαθρόχου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας καὶ ἐν τῷ σκότειν. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων δὲ αὐτοῦ τούτων συνεπέριε τὰ ἑξῆς :

α) Τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος ἀνυψουμένης, τὸ ποσὸν τοῦ ἐξατμιζομένου ὕδατος ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς γῆς εἶνε, ἐν γένει, περισσότερον τοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ στασίμου ὕδατος· ἐλαττοῦται δὲ αὕτη, τοῦναντίον, τῆς θερμοκρασίας ταπεινουμένης.

β) Ἡ ἐξάτμισις ἐπιφανείας ἐλευθέρου ὕδατος αὐξάνει ταχύτερον, τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου, ἐπιταχυνομένης τῆς τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους.

γ) Ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ὅτῳ ὁ ἀὴρ ὑγρότερος, τόσῳ μᾶλλον τὸ ποσὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους ἐξατμιζομένου ὕδατος ὑπερτερεῖ τοῦ ἀπὸ τοῦ στασίμου ὕδατος ἐξαερούμενου.

δ) Ἀφρονώτερον ἐξατμίζεται τὸ ὑπὸ τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν ὕδωρ τοῦ ὑπὸ σκιά, οὐ μόνον τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα.

ε) Τῆς θερμοκρασίας ἀνυψουμένης, ὁ λόγος τῶν ποσῶν τοῦ ὕδατος τῶν ἐξαερούμενων ὑπὸ τῶν δύο ἐπιφανειῶν αὐξάνει κατὰ τι ταχύτερον· αὐξανομένης δὲ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου, ὁ λόγος οὗτος, ἀντιστρόφως, ἐλαττοῦται.

Η Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΔΗ.—Ἡ Ἀλεπού, κωμῳδία εἰς πράξεις τέσσαρας, ἐπὶ Π. Ζάννου.—Ὁ ἀρχισιδηρομαχὸς (Maitre de Forges), ἔργον εἰς πράξεις τέσσαρας καὶ πέντε εἰκόνας, ὑπὸ G. Olmet.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑθνικοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου οἱ ἐπὶ τοῦ Λαοσάου δρᾶματικοῦ ἀγῶνος ἑλλανοδίκαι κύριοι Ν. Καζάζης, Θ. Ἀφεντούλης καὶ Η. Μυστριώτης ὑπέβαλον τὴν ἑκθεσὶν αὐτῶν διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτῶν κ. Καζάζη. Τῷ ἀγῶνι τούτῳ, τὸ δεύτερον τελεσθέντι, εἰκοσι καὶ πέντε παρέστησαν ἀγωνισταί, ὧν τρισκέδεκα τραγωδίας φέροντες, δώδεκα δὲ κωμωδίας. Καὶ τῶν μὲν τραγωδιῶν αἱ ἐπιγραφαὶ ἦσαν αἱ ἑξῆς: Ἀθηνᾶ καὶ Εὐγένιος, Πατρίς, Θεοδώρα, Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, Ὁ ποιητής, Ῥήγας ὁ Φεραῖος, Ἡ ἐξοδος τοῦ Μεσολογίου, Σωφρονία καὶ Ὀλινδος, Ἡ καπετάνισσα, Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, Ὁ γιὸς τοῦ βασιλέως, Λέων Χαμάρετος, Ἡ κόρη τῆς Λήμνου, ἥτις καὶ ἐξ ὧν ἐδραβεύθη, τῶν δὲ κωμωδιῶν ἦσαν αἱ ἑξῆς: Νεφέλαι, Ἀ la Dame, Προίκα, Ἡ χήρα, Ἡ διαθήκη τοῦ θείου, Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Ζαλίστρας, Ὁ ξιππασμένος, Τὸ κορδόνι, Τὸ ἐπισκεπτήριον, Ἀνθρακες, Ἡ Ἀλεπού, ἥτις ὁμοφώνως ἐδραβεύθη. Ἡ κωμῳδία δὲ αὕτη ἀνεδιδάσθη ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ ἡμῶν θιάσου τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βέρδη δις κατὰ τὴν λήξασαν ἐδόμῃ. Κατὰ τὴν ἑκθεσὶν τῶν ἑλλανοδικῶν «ἡ κωμῳδία αὕτη ἦν ἡ σχετικῶς ἀμεμπτοτέρα πασῶν· οὐχ ἥττον χρῆζει μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπεξεργασίας. Ἡ ἐξέλιξις προβαίνει ὁμαλῶς. Ἡ γλῶσσα προσήκει κωμικῷ διαλόγῳ, οὔτε χυδαία ἄγαν, οὔτε καθαρεύουσα. Τὸ θέμα εἶνε ἐπικαίρον, εἰ καὶ πῶς ἀπίθανος ὁ χαρακτήρ τοῦ φαρμακοποιοῦ, καλουμένου εἰς ὑπὸ λὰς συναναστροφάς, μετέχοντος δὲ καὶ τοῦ κυνηγίου τῆς Ἀλεπούς. Ἡδύνατο νὰ ἐπινοηθῇ καταλλελοτέρων πρὸς τὸν τούτῳ. Ἡ δὲ κάθαρσις εἶνε ἐπιτυχής, μηδὲν ἔχουσα τὸ ἀπίθανον. Ἐνιαχοῦ ὑπάρχει ἄκρατος περὶ τὴν ἐκφρασὶν ἐλευθερία, ἣν καλὸν νὰ μετριάσῃ ὁ ποιητής ἐν τῇ ἀναθεωρήσει τῆς κωμωδίας· ἐν γένει δ' αὕτη πιστῶς ἀναπαρίστησιν εἰκόνα τῶν καθ' ἡμᾶς κούφων ψευδοφραγκικῶν ἠθῶν». Καὶ ταῦτα μὲν εἶπον οἱ ἑλλανοδίκαι, ἅπερ ἀντέγραψα ἐνταῦθα τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν ἀναγνώστριά μου χάριν, ὅποιοι δὲ τὸ ἔργον κατὰ τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας, τοῦτο ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Βάσις τῆς κωμωδίας ἐτέθη τὸ κυνήγιον τῆς Ἀλεπούς, παιδιὰ ξένη εἰσαχθεῖσα πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς Ἀθήνας. Ὁ Γουδοχέρης, τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τῆς κωμωδίας, ἔχων σύζυγον καὶ δύο θυγατέρας ὧν ἡ πρεσβυτέρα ἐπιπόλαιος ὥς ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐπαγγελλόμενος δὲ τὸν φαρμακοποιὸν, ἀρέσκειται εἰς ἐπιδείξεις καὶ ποιεῖται δαπάνας ὑπὲρ τὰς δυνάμεις τοῦ φαρμακείου αὐτοῦ. Ἡ θυγάτηρ δ' αὐτοῦ Ἐρατώ, ἡ πρεσβυτέρα, τὰς αὐτὰς ἔχουσα ιδέας, θέλει

νά συζευχθῇ τὸν Ἀνεμοκουδάρην, ἐπαγγελλόμενον τὸν μέγαν ἐπιχειρηματίαν καὶ ἔχοντα ἐν Ἀθήναις σχέσεις πρὸς διακεκριμένους οἰκογενείας, παρενθίζοντα δὲ πάντοτε ἐν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ γαλλικὰς λέξεις καὶ κομψευόμενον. Οὗτος ἡμέραν τινὰ πείθει, ἀνευ δυσκολίας ἐννοεῖται, τὸν Γουδοχέρην, τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ μετάρχωσι τοῦ κυνηγίου τῆς Ἀλεποῦς, παρέχων αὐτοῖς καὶ τὸ προσήκον προσκλητήριο. Πλεῖστα πάσχει ὁ ματαιόφρων κατὰ τὴν μετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς ὃ μετέδῃ ἐπὶ ὄνων, οἵτινες καὶ ἀναδιβάδονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὧν τὰ ὄντα ἀποκρύπτονται κατ' αἰτησὶν τοῦ Γουδοχέρην ὅπως παρίστανται ὡς ἵπποι. Ἐπανελθὼν δὲ οἴκαδε καὶ κατανοήσας τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἀποδιώκει τὸν Ἀνεμοκουδάρην, καὶ ἐκδίδωσι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἐρατῶ τῷ υἱῷ ἀρχαίου φίλου αὐτοῦ Γαλγαλιάνου καὶ πλουσίου φουστάνελλοφόρου ἐπαρχιώτου, τοῦ Χρυσόχερην, ὃν πρότερον περιεφρόνει. Τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ τῶν γάμων τῆς πρεσβυτέρας θυγατρὸς τελοῦνται καὶ οἱ γάμοι τῆς νεωτέρας μετὰ τοῦ ἀπαγαγόντος αὐτὴν βοηθοῦ τοῦ φαρμακείου τοῦ Γουδοχέρην, προικίζοντος αὐτὴν τοῦ Χρυσόχερην, καί, κατὰ τὴν ἀνάμυσιν τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐλλανοδικῶν, ἢν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔχω, τῆς ὑπηρετρίας μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς καρδίας αὐτῆς. Οὕτω τὴν αὐτὴν ἡμέραν τελοῦνται τρεῖς γάμοι, πάντων εὐφροσύνως ψαλλόντων:

Ζήτω οἱ Γαλγαλιάνοι
γωνιὰ ἑλληνικὴ!
χρυσῇ ζωῇ θὰ κἀνῇ
ἂν ζῇ κανεῖς ἐκεῖ,
τὸν νοῦ τῆς σπῆτι ἔχει
κάθε νοικοκυρὰ
κι' οὕτε νὰ πιάσῃ τρέχει
τῆς Ἀλεποῦς οὐρά.

Ἡ κωμῳδία αὕτη, ἥτις ἐστὶ κατὰ τὸ εἶδος τῶν γαλλικῶν εἰδυλλιακῶν κωμωδιῶν (vaudevilles), ἀποδεικνύει τὸν κ. Ζᾶννον δεξιὸν κωμωδοποιόν, γινώσκοντα τὸ θέατρον, συνεισφέροντα εἰς τὴν νεωτέραν ἡμῶν δραματικὴν ποίησιν, ἀλλὰ ὁ κ. Ζᾶννος, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις κωμωδίαις καὶ διαλόγοις παρετήρησα, παρασύρεται αὐτὸς οὕτος, ὅστις ὑπέρμαχος διὰ τῆς Ἀλεποῦς παρίσταται τῶν ἔθνικῶν ἡμῶν ἠθῶν, ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ vaudeville καὶ εἰσάγει τὸν βωδεβιλλισμόν (vaudevillisme) εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἥτοι τὸ εἶδος ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ἐν ἣ παρήχθη ὑπὸ τῶν πονούντων τῷ ἔθνει αὐτῶν κριτικῶν κατεκριθὲν καὶ ὅπερ ἀπέφυγε πάντοτε τὸ ἐπιφανέστατον αὐτῆς θέατρον, ἡ Γαλλικῇ-Κωμῳδία, ἐφ' ᾧ καὶ ὅτε ἐσχάτως ἐν τινι κωμωδίᾳ διδασχθεῖσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ ἐκεῖνῳ ἐφέρετό τι τὸ εἰδυλλιακὸν μέγα ἡγέσθην ζήτημα. Ὁ κ. Ζᾶννος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ παραλείψῃ τὴν ὁλως ἀπρόσφορον τοῖς ἡμετέροις ἡθεσι σκηνὴν τοῦ Boccace τῆς τρίτης πράξεως, παρουσιάζων κατὰ τὴν ἐπομένην πρᾶξιν τὸν Γουδοχέρην λέγοντα κεκαλυμμένως αὐτὴν, ὅτε ἀφηγεῖται τὴν ὁλν Ὀδύσειαν αὐτοῦ, νὰ ἀποφύγῃ, ὅπερ ἄλλως καὶ οἱ ἐλλανοδίκαι εἶπον αὐτῷ, εὐφυσολογίας τινάς. Μετὰ τὰς συστάσεις τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Ζᾶννος εἶδει νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπεξεργασμένον καὶ ἀνευ τοῦ ὑπερβάλλοντος ἐλευθερίου ὕψους. Τότε ἡ σκοπὸν διδακτικὴ

ἔχουσα κωμῳδία αὐτοῦ θὰ ἐπετύγχανε μᾶλλον αὐτοῦ. «Ἡ κωμῳδία ἐστίν, ὥς περ λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, μῦθους φανωτέρων μὲν, οὐ μὲντοι κατὰ πᾶσαν κακίαν».

Ἀλλὰ καλὸν θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ ἐλείπον καὶ τινες λέξεις τοῦ χύδην ὄχλου, ὡς ἡ Βρὲ καὶ ἄλλαι. Ἐν γένει δὲ περὶ τῆς γλώσσης προκειμένου φαίνεται μοι ἀνωμαλία τις ἐν αὐτῇ, διότι ὅτε μὲν γίνεται χρῆσις λέξεων τοῦ καθαρεύοντος λόγου, ὅτε δὲ τοῦ μὴ τοιούτου. Ἡ ἁρμονία τῆς γλώσσης ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐξ ὧν γινώσκω, εἶνε ἀπαραίτητος. Ὁ κ. Ζᾶννος, νομίζω, εἶδει μείζονα νὰ ἐπιδείξηται σεβασμὸν πρὸς τὰς συστάσεις τῶν βραδυσάντων αὐτὸν καὶ νὰ ἐπεξεργασθῇ κατ' αὐτὰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὅπερ τότε θὰ ἦν λαμπρὸν καὶ τῶν ὠραιωτάτων ἔργων, διότι ἔχει πολλὰς ἀρετάς, ὡς φανεροὶ καὶ ἡ ἐκθεσις τῶν ἐλλανοδικῶν.

Ὁ συμπαθὴς θιασάρχης κ. Ἀλεξιάδης ἀγγέλλει ὅτι προσεχῶς διδασκῆσεται τὸ κράτιστον ἔργον τοῦ Georges Ohnet (son cheval de bataille), Ὁ Κύριος τοῦ Σιδεροουργείου (Maître de Forges). Τὸ ἔργον τοῦτο ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῶν Παρισίων τῷ 1883 καὶ ἐπὶ ἔτος ὅλον ἐπανελαμβάνετο καθ' ἐκάστην, διαπλάσαντος τὸν χαρακτῆρα τοῦ Philippe Derblay, τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου, τοῦ πολυκλαύστου ὁμοεθνοῦς καλλιτέχνου Δαμαλᾶ (Darias), τοῦ δὲ τὸν τῆς Claire τῆς ἐξόχου Σάρρας Bernhardt. Τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ ἔτι καὶ νῦν διδασκόμενον πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ τῇ ἐπομένῃ κυριακῇ.

Μετὰ τὸν Οἰδίοποδα τύραννον τοῦ Σοφοκλέους, ὃν ἐξόχως ὁ ἐξοχος τραγῳδὸς Mounet Sully ὑποδύεται καὶ ὃν περιφέρει ἡδὴ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, ἀμαράντους στεφάνους δόξης ἀποκομίζων, ἀναβιβάζεται κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐνεστώσης θεατρικῆς περιόδου ἡ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐπιφανεστάτου θεάτρου τοῦ κόσμου, τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας, ἡ σεμνὴ τοῦ αὐτοῦ μεγάλου τραγικοῦ τῆς ἀρχαιότητος Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, ἢν, ὑποδυθήσεται ἡ χαριεστάτη δεσποινὶς Barlet. Ἐν τοῖς γαλλικοῖς θεάτροις πνέει ἀπὸ τινος πνεύματος φιλελληνικόν, διότι κατ' αὐτὰς ἀνεβιβάσθησαν ἔργα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, οἷα ὁ Βασιλεὺς Μίδας, ἡ Σὺζυγος τοῦ Πυγμαλίωνος, εἰ μὴ καὶ τὸ μελόδραμα Στρατονίκη, οὐ τὸ μὲν ἔπος ἀνῆκει τῷ κ. L. Gallet, τὸ δὲ μέλος τῷ κ. Fournier-Aillix. Πρὸς τούτοις δὲ ἐδιδάχθη ἡδὴ ἡ Λυσιστράτη, ὃ δὲ Jean Richerpin ἀπνυθύνθη τῷ διευθυντῇ τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας, ἐρωτῶν αὐτόν, ἂν ἦ δυνατόν νὰ διδασθῇ ἡ τρίπρακτος ἐν στίχοις κωμῳδία Αἰσωπος (Esopé), ἢν κατέλειπεν ὁ ποιητὴς τῶν Σταλακτιτῶν Théodore de Banville. Ὁ διαπρεπὴς διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ-Θεάτρου ἀπάντησε τῷ κ. Richerpin ὅτι ἄσμενος θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ καὶ ὅτι πρόθυμός ἐστι νὰ ὑποβάλῃ τῇ πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν δραματικῶν ἔργων ἐπιτροπῇ τὴν κωμῳδίαν, ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως τῶν γενομένων ἡδὴ δεκτῶν ἐμμέτρων δραμάτων, ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη διδασκῆσεται πρὸ τοῦ Αἰσωποῦ. Ἡ διδασκαλία τῆς Ἀντιγόνης γενήσεται εἰς τὴν γαλάτῃδα φωνήν, εἰς ἣν μετεφράσθη ὑπὸ τῶν κκ. Paul Meurice καὶ Auguste Vac-

querie. Ὁ κ. Κλαρετὶν φροντίζει ἵδῃ περὶ τῆς σκη-
νικῆς διακοσμώσεως (décor), ἥτις ἐστὶ πρωτοφανής,
καὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Mendelssohn ὅστις, ὡς γνω-
στόν, ἐμελοποίησε τὰ χορικά τῆς ἀθανάτου τραγω-
δίας. Περὶ τῆς μελοποιήσεως δὲ ταύτης ὑπάρχει πε-
ρίεργον εἰδικὸν ἔργον, δημοσιευθὲν ἐν Βάλε ὑπὸ J. J.
Bussinger. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο εὗρεν ὁ κ. Κλαρετὶν ἐν
Στρασβούργῳ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ὡς καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ Ἐπιθεωρήσει μου εἶπον, ἐν
τῷ Νεωτέρῳ-Θεάτρῳ (Théâtre-Moderne) ἐν Παρίσις
ἐξετελέσθη τετράπρακτος παντομίμα τῶν Χανροφ καὶ
Tarride μετὰ μουσικῆς τοῦ Bonnamy, ἐπιγραφομένη
ἡ Κυρία Πυγμαλίωνος (Madame Pygmalion).
Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς σαφῶς προκύπτει ὅτι πρό-
κειται περὶ τῆς Γαλάτειας τῆς γνωστῆς ἐκ το-
τοῦ ὁμωνύμου δράματος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλεία-
δου καὶ ἐκ τοῦ γνωστοῦ διπράκτου καὶ ὡραιότατου
γαλλικοῦ μελοδραματίου. Περὶ τοῦ μύθου, φεομένου
παρ' Ὀβιδίου (Met X, 245) οὐδὲν θὰ εἶπω, θὰ πε-
ριορισθῶ μόνον εἰς τὰ τῆς παντομίμας. Ἡ Ἀφροδίτη
ἐπὶ τῇ παρακλήσει τοῦ Πυγμαλίωνος ζωοποιεῖ τὴν
Γαλάτειαν, οὕτω δὲ τὸ ἄγαλμα μεταβάλλεται εἰς γυ-
ναῖκα, ἥς αἱ αἰσθήσεις, τῷ κελεύσματι τῆς θεᾶς, ἐ-
πέρχονται ἀλληλοδιαδόχως. Μετὰ ταῦτα ἡ Ἀφροδίτη
ἐρωτᾷ τὸν Πυγμαλίωνα :

«Οὐδὲν ἐλπιόμηνδας; Οὐδενὸς στερεῖται αὕτη;»

«Βεβαίως, ἐπεῖπεν ὁ Πυγμαλίων, μετὰ ἐπισκόπην μου».

Ἡ δὲ θεὰ μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιήματος ἐξηφανίσθη.
Ἀλλ' ὁ Πυγμαλίων, μεθ' ὅλην τὴν διαβεβαίωσιν αὐ-
τοῦ, ἐσφαλε καὶ ἐλπιόμηνδε νὰ αἰτήσῃται διὰ τὴν
μετατραπείδαν ἐξ ἀγάμματος γυναῖκα... καρδία ν.
Οὕτως ἡ σύζυγος αὐτοῦ δὲν εἶχε καρδίαν. Ἡ παν-
τομίμα λήγει τοῦ Πυγμαλίωνος γνόντος τὴν μεγίστην
ἐλλειψιν καὶ αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἀφροδίτης νὰ
μεταβάλῃ τὴν Γαλάτειαν αὐτῆς εἰς ἄγαλμα.

Ἐν τῇ παντομίμᾳ ταύτῃ λοιπὸν διατυπῶνται ἰδέαι
φιλοσοφικῆς συμβολικῆς, ἀλλ' ἡ διατύπωσις τοιούτων
ιδεῶν, ὡς παρετηρήθη, ἐν παντομίμᾳ, καθ' ἣν διὰ
μόνον τῶν μιμητικῶν κινήσεων ἐκδηλοῦνται οὐχὶ διὰ
τοῦ λόγου, δὲν δύναται νὰ ᾖ ἐπιτυχής. Ἡ Σύζυγος
τοῦ Πυγμαλίωνος ἐστὶ πλήρης ὡραίων λεπτο-
μερειῶν· ἡ μουσικὴ δ' αὐτῆς ἐστὶ ζωηρά, ἐλαφρὰ καὶ
ἐκφραστική. Οὐχ ἥττον κατεπόνεσε τοὺς θεατὰς.

ΧΡΟΝΙΚΑ.— Ἐν τῷ θεάτρῳ Porte-Saint-Martin τῶν
Παρισίων ἐξετελέσθη ἔργον ἐπιγραφόμενον *Au Dahomey*,
ἐκ τῶν θεαματικῶν (pièces à grand spectacle) εἰς πρά-
ξεις πάντες, ὑπὸ τῶν κ. κ. Oswald, Gugenheim καὶ Le
Faure. Τὸ ἔργον στερεῖται φιλολογικῆς ἀξίας.

— Ἐξεδόθη ὁ ἔβδομος καὶ ὄγδοος τόμος τῶν *Cours de
Littérature* τοῦ Felix Hemon, ἐν ᾧ ὁ λόγος περὶ Boileau
καὶ Racine.

— Ὁ γονιμώτατος τῶν γερμανῶν δραματοποιῶν ἀναν-
τιρρήτως ἐστὶν ὁ Richard Voss. Μόλις συνεπληρωθέντων
δύο ἔτην ἂν οὐ ἐξῆλθε τοῦ νοστοκομείου εἰς τὸ εἰσῆλθε πα-
θῶν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ἔδωκε τῷ θεάτρῳ ἑξὺς νέα
ἔργα. Τὸ θέατρον τῆς Στουτγάρδης παρέστησε μετ' ἐπιτυχίας
τὴν *Melaria*, δράμα ἀναπολὺν τὴν *Lucrèce Borgia*, τὸ δὲ
βασιλικὸν θέατρον τοῦ Μονάχου ἐξ ἄλλου ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς
σκηνῆς τὸ *Διαβατικὸν πτηνόν*, ὅπου ὁ Voss ἡγαγ-

κάσθη νὰ κατενεχθῇ κατὰ τοῦ οὐδενισμοῦ. Ἦδη δὲ ἀγγέλλε-
ται ὅτι τὸν ἐπιόντα μῆνα διδαχθήσονται δύο ἔτι ἔργα τοῦ
ἀκαμάτου συγγραφέως.

— Τὸ δράμα τοῦ Conrad Alberti, *Μία πρόκλησις*,
ὅπερ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐστέφθη ὑπὸ ζωνῆς ἐπιτυ-
χίας ἐν Βερολίνῳ, ἀπηγορεύθη ἐν Βιέννῃ. Ἐν Βιέννῃ δὲ ἐδι-
δόχθη ἕτερον ἔργον τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, ὁ *Κωμῶδός*
(Comédien), ὃ ὑπόθεσις τὰ κυριώτατα ἐπαισδία τοῦ βίου
τοῦ Μολιέρου. Κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ὁ Μολιέρος διδάσκει
κωμῶδιαν ἐν ἐπαρχιακῷ θεάτρῳ, κατὰ τὴν τελευταίαν
δὲ ὁ Μολιέρος θνήσκει ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατὰ τινὰ διδασκα-
λίαν τοῦ *Malade imaginaire*.

— Ὁ Μαστρο-Μανώλης (Maitre Manola) τῆς Κάρμεν
Σύλβας (βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας), περὶ οὗ ἐκτενῶς ἔγρα-
ψα ἄλλοτε ἐν τῷ «Νεολόγῳ» καὶ ὃς ἐρεῖδεται ἐπὶ δημο-
τικῷ ἄσματος ἡμῶν, μελοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ
Ἐδιμβούργου, ἐξετελέσθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς αὐλῆς τοῦ
Κομβούργου.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Οὐκ ὀλίγα ἀναγράφονται ζητήματα ἐν τῇ ἡμερη-
σίᾳ διατάξει τῆς πολιτικῆς, τὰ δικαίως ἐπισπώμενα
τὴν προσοχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου καὶ προκα-
λοῦντα μέγαν πάταγον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην,
συνεπείρ τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν, φερόντων μὲν
κυρίως ἐσωτερικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ σημαντικῶς
ἐπιδρώντων καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς πολιτικῆς τῆς Δύ-
σεως. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ π. κ. προκλήθεῖσα κρίσις ἐπὶ
ταῖς εἰδεχθεῖσιν ἀλυσθεῖς ἀποκαλύψεν ἐν τῷ ζητή-
ματι τοῦ Παναμά, ταῖς ἀμαυροῦσαι τὴν ὁρμὴν τῶν
τέως ἀποθυναζομένων μεγάλων τῆς Γαλλίας πολι-
τῶν, οὓς ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα ἐτίμα καὶ ἐγέραι-
ρεν ἐπὶ ταῖς προσενοχθεῖσαις αὐτῇ ὑπηρεσίαις διὰ
τῆς ἀποπερατώσεως μεγάλων ὄντως ἔργων, μεθ' ὅ-
λων τὸν ἐσωτερικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα εὐρώως θί-
γει τὰ συμφέροντα τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ πολιτι-
κῆς, ἥς σπουδαιότατος παράγων εἶναι καὶ ἡ Γαλ-
λία. Ἐὰν μὴ οὕτως εἶχε τὸ πρῶγμα οὔτε ἐνιοὶ τῶν
ἐν Πετρούπολει κύκλων ἠθέλον μεγάλως ταραχθῆναι ἐπὶ
τοῖς διαδραματιζομένοις ἐν τῇ φιλῇ Γαλλίᾳ, κυνδυ-
νευούσῃ οὐχὶ πλέον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ ἐν τῇ ἐξου-
σίᾳ προδωπικοῦ ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτῶν τούτων
τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν
σπουδαιωτέρων ἐφημερίδων τῆς δημοκρατικῆς ἀπο-
κρίσεως, οὔτε οἱ ἐν Βερολίνῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς πρω-
τευούσαις τοῦ τριπλοῦ συνδέσμου μεγάλης ἠθέλον
αἰσθανθῆναι ἀνακούφισιν καὶ ἀναθαρσύνῃ ἐκ τοῦ συνέ-
χοντος αὐτοὺς τρόμου ἐπὶ τῇ γαλλορωσικῇ συναδελ-
φώσει, ἥς τὴν ἐξασθένεισιν ἀπεκδέχονται ἐκ μόνης
τῆς συνταράξεως τῆς ἐν Γαλλίᾳ τακτικῆς πραγμά-
των καταστάσεως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ συντάραξις αὐτῇ
κακῶς διατίθῃται τοῖς ἐν ταῖς ὁχαῖς τοῦ Νεῦα πρὸς
τοὺς ἐν τῷ Σικουάνα καὶ ψυχραίνει τὴν πρὸς τούτους
ἀγάπην καὶ συμπάθειαν ἐκείνων, φρονοῦντων διῆθεν